



REFORMÁTUS HÍRADÓ

I. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

MEGJELENIK ÉVENTE NÉGYSZER

A támogató kolozsvári
református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Irisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvgás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit, Szöllősi Etelka



BALLAI ZOLTÁN

Boldog karácsonyt szoktunk mondani, írni ilyenkor egymásnak, és valóban ezt is szeretnénk: boldog napokat, szép ünnepet, de ez Krisztus nélkül aligha sikerülhet! A lelkes tollából kegyes frázisnak tűnhet, pedig valóban csak Krisztussal a szívünkben lehetséges igazi a karácsony szent ünnepe. Adventi időben vagyunk. Azt jelenti, hogy várakozva készülődünk, s készülődve várakozva Isten legnagyobb ajándékának az érkezésére, fogadására. Az adventtel kezdődik valami új, s ennek az újnak látásdunia, érződnie kell(ene). Az adventi külsőségek kétségtelenül sok mindent láttatnak és érzékeltetnek, ami új az advent előttihez képest. Megjelentek a karácsonyi díszek az utcákon és a tereken, a házakban, lakások ajtaján és az ablakokon, előkerülnek az elcsomagolt adventi-karácsonyi kellékek, díszek. Árad az adventi muzsika és az adventi-karácsonyi sütemények narancsos fahéjas mézédés illata. S az üzletek kirakatai is erről szólnak. Karácsony tehát külsőségeivel is érzékelteti, hogy fénylő, az előzőhöz képest merőben új és hangulatában is egészen más időszaka az esztendőnek. Mi számunkra az advent s a karácsony? Pusztán hangulat? Merő külsőség?

Ebben az egyre inkább eldurvuló, szeretetlen világunkban, amikor az emberek rosszkedvűek és bezárkózóak, s mintha a jóra, az igazi értékekre való fogékonyság is eltűnőben volna, végtelenül fontos a belső tartalom! A lelked, a hited nyugalma és tisztasága. Nem lenne szabad engednünk, hogy a külsőségek eltemessék a karácsony lényegét, örömhírét – evangéliumát. Sok család például az ünnepekre való készülődés nagy rohanásában sokkal feszültebb, mint máskor. Most még inkább nem érünk rá a másikra, egymásra figyelni. Sokan éppen ezekben az adventi sötét, kódos, didergős téli hetekben szenvednek leginkább a depressziótól, és önpusztító gondolatokkal foglalkoznak. Törődünk kellene egymással! Időt kell szánunk egymásra! Figyelmet kell szentelnünk a másikra! Szeretettel és türelemmel – kötelező! – fordulunk kedveseink, embertársaink felé. Akár a külsőségek rovására is. A mi Teremtőnk tudja, hogy mi bűneink miatt sötétségben vesztglő lények vagyunk, ezért is ajándékoz meg bennünket adventtel és az Úr érkezésének ünnepével. Az advent azt hirdeti, hogy az Úr érkezik, Jézus Krisztus, a Világ Világossága közel jön ehhez a halál árnyékában nyomorgó, sokszor perspektívátlan világhoz, emberhez.

Ahogy közeledik a karácsony, egyre jobban fokozódik az ajándékvásárlási láz is. Egyre jobban gyötörnek az aján-

Lásd és hidd el a csodát!

„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének! Uralma növekedésének és békéjének nem lesz vége a Dávid trónján és királysága felett, hogy fölemelje és megerősítse azt jogosság és igazság által mostantól mindörökké. A seregek Urának buzgó szerelme mívelendi ezt!”

Ézsaiás 9,6-7

dékokkal kapcsolatos kérdéseink: vettem-e mindenkinek valamit? Örülni fog-e ke-servesen kutatott és többször a pénztár-cánkhoz mért ajándéknak? A másikról való szerető gondoskodás nagyon jó, de átgondoltuk-e már, hogy mi is az ajándék?

Az Értelmező Szótár meghatározása szerint: az ajándék saját tulajdonunknak mások javára történő átengedése ellenszolgáltatás nélkül. Az ajándékozás a legnagyobb érzésnek, a tiszteletnek és a szeretetnek a kifejezése.

Ajándékozás ünnepe hát a karácsony, de nem a mi ajándékaink ünnepe, hanem az Isten legnagyobb ajándékának ünnepe. Ő nekünk egy gyermeket ajándékozott. Amiről Ézsaiás próféta csak látást látott, azt mi mint az Újszövetség emberei kész tényként fogadjuk el. Ezt tanítja János apostol által is az Isten: „...úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta (ajándékozta), hogy valaki hiszen őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn 3,16.)

Az Ő ajándéka maga a világtörténelem legnagyobb csodája. Aki az ajándékozó szándékát megérti, az örökké él e csoda által. Életünk karácsonycsoda ajándékozó ünnepeiben az Ursten újra és újra kézen fog, és elvezet a csoda eseményéhez. A helyhez, az emberekhez, akik tanúi és biznyságtévői voltak e rendkívüli eseménynek. Az Ajándékozó életünk minden karácsonyán rámutat az ajándéka, és azt mondja: „e gyermekben és e gyermek által nyer életed értelmet. Higgyél a csodában, és az erős Isten, az örökkévalóság Atyja, a békesség fejedelme megtart téged. Higgyél benne, a Krisztus Jézusban!”

Jézus Krisztus személyének a csodája a hitre nézve abban van, hogy benne Isten jelentette ki magát, Ő a testté lett Ige. A Logos megtestesülése Ő. Jézus emberré létele a keresztény hit legnagyobb titka. Megfogni, megérteni emberi logikával nem lehet – reménykedni és hinni annál inkább. Hinni abban, hogy az Örökkévaló a maga örök rendeléséből, az emberi idő egyik pontján emberi formát vett fel. Érettünk. Érettem. Éretted!



Gy. Szabó Béla *Tél* (Fotó: Rohonyi D. Iván)

A karácsonyi történet és annak minden szereplője az Istenre mutat, aki a dicsőség. Ő az, aki akarata és végzése szerint meg is akar és meg is tud váltani. Helyrehozni mindazt, ami első Ádámban elrontott. A karácsony Krisztus istenségéről szól, a karácsonyi hit pedig: meglátni és hinni, hogy emberi formája értünk vétetett fel. A karácsony csodája az Ő megtestesülésében rejlik. Valóságos és igaz ember, mindazonáltal minden teremtménynél hatalmasabb, azaz egyszerűsége Isten is – valljuk a Heidebergi Kátéban. Ezt tette értünk!

Mit jelent tehát, hogy „gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk (...) és hívják nevét erős Istennek”? A Krisztus Jézus emberré lett, a Fiú-Isten magára vette a mi nyomorúságainkat, hordozta a mi emberi ellentmondásainkat – mindezt azért, hogy a Kijelentést, az Örök rendet helyreállítsa. Athanasius egyházatyja mondotta: „a mi bűnünk adott okot a Logos-Krisztusnak az alászállásra és hívta ki az ő szeretetét. Mi vagyunk az okai az ő megtestesülésének és a mi üdvösségünkért jelentette ki az ő szeretetét az ember iránt”.

Igen, a karácsonyi kisdobban az erős Isten jött be a világba mint gondviselésében cselekvő Isten; ebben a kisdobban Isten cselekvő személy, ember lett. Olyan, mint mi, aki érezte, látja – látta és érzi – szegénységünket, a fájdalom, a meg-aláztatást, a nélkülözést, a magányt és minden egyéb emberi nyavalyánkat. Testté létele a történelem azon pontja, ahol emberi idő és örökkévalóság egygyé lett. Testté létele az a rendkívüli esemény, amikor Isten emberré kezdett szólni az emberekhez. Hozzánk jött tehát. Nekünk adatott, hogy éljünk általa.

Ezért borulhatunk le a betlehemi jászol előtt, és imádkozhatjuk őt, aki testté lett Ige, aki isteni természete szerint egyenlő lényegű az Atyával, emberi természete szerint azonos lényegű velünk, emberekkel. A csodát tehát hinni kell. Hinni kell, hogy ő „nekünk adatott”, hinni kell azt, hogy a Seregek Urának buzgó szerelme tette ezt velünk.

A ma oly divatos ajándékozástól indultunk el. Nincs mit tenni ellene, ez ma már ezzel jár. Záró gondolatként kérelem járulnék az olvasó szíve elé: tekintsetek egy ajándékot csillogó szemmel, ugráló boldogsággal bontogató gyermekre. Lássuk meg az őszinte ujjongást, a hálás mosolyt és örömet a szemükben, a szívükben. Isten is ezt várja tőlünk. Az ajándék ott van mindannyiunk előtt. A karácsonyi evangéliumban az Ursten, mint jó atya noszogatja gyermekeit: „csak bátran, fogadd el az ajándékodat! Érted adatott és buzgó szerelmemből adom. Élj vele és általa!” Az Isten-ember Krisztus a mi ajándékunk.

Lásd és hidd el a csodát!

Gyermekkori karácsonyok üzenete



DOBRI ANDRÁS

Az advent a Krisztus-várás ideje, de az emlékezés is: a mögöttünk levő, egyre szaporodó megünnepelt karácsonyokra. Mi mindent hoztak, és mi mindent elvittek azok a karácsonyok! Am mindig marad valami, ami kedves emlékként megőrződik nosztalgiaira hajlamos életünkben. Gyermekkorom karácsonyai vésődtek emlékezetembe kitörölhetetlenül.

Serdülő lányok-fükként izgatottan vártuk karácsony estéjén az „angyal” csengetését. Végre csilingelést hallottunk. Mág sem tudom, hogyan sikerült megoldani, hogy mire mi ajtót nyitottunk, senki sem volt a lépcsőházban. A csengő hangja azt jelentette, hogy az addig bezárt szobába már beléphetett a család apraja-nagyja. Mi, gyermekek, mind a haton, felálltunk orgonásípszerűen, és szüleinkkel együtt énekeltek a jól ismert karácsonyi énekeket, fél szemmel a karácsonyfa alatti szépen becsomagolt ajándékokra sandítva. Az éneklés után édesapám elővette a család régi Bibliáját, és felolvasta a karácsony Lukácsnál leírt történetét. Ezt lélekből jövő inádság és az Úri ima zárta. Nagy izgalommal bontottuk ki a nevünkkel jelzett csomagokat. Alig vártuk, hogy lássuk, mit kaptunk, de fél szemmel természetesen figyeltük, mit kaptak testvéreink. A karácsony estéje a szépen terített asztalra helyezett eledel elfogyasztásával zárult. Ezek az esték azért maradtak olyan emlékezetesek, mert soha olyan közel nem éreztük magunkat egymáshoz, mint karácsony estéjén.

Ma már gyermekeim és unokáim, a nagy család előtt magam olvasom fel Jézus születésének történetét, s mikor együtt vagyunk a gyertyák fénye mellett, mindig eszembe jut: Jézus azért született erre a földre, hogy az Ő szeretete tanítson meg egymást igazán elfogadni, szeretni mindig úgy, ahogy karácsonyestéjén ezt csodálatosan átéljük.

Vannak, akik így élnek meg a karácsonyt, népes családban, vannak, akik gyermek nélkül, mások egyedül, árván, elhagyottan. Bárhol és bárhogy is ér karácsony estéje, ne feledd a legfontosabbat: Ő azt akarja, hogy olyan szeretet legyen egymás iránt, mint ahogy Ő szeret minket. Fogadd el szeretetben házastársadat, gyermekedet, szüleidet, testvéreidet, nehéz természetű rokonaidat, a másképpen gondolkodókat. Keresd fel az elhagyottakat, azokat, akik szeretet nélkül élnek, a kicsinyeket, a gyengéket, a reménytelenségben élőket, és engedd, hogy Isten szeretete úgy áradjon át rajtad mások felé, mindenki felé, ahogy a kicsiny gyertyafény képes világot teremteni.

Legyen ez a mostani ünnep mindenki karácsonya. Krisztusnak és egymásnak szeretetben való elfogadása. Ezt hozza magával a gyermekkor máig hordozott karácsonyi üzenete.

„Ha közösségünk van egymással, közösségünk van Istennel is”

– vallja Ferenczy Miklós, a Pata utcai Fehér templom gyülekezetének lelkipásztora

Erős, életképes, adakozó gyülekezet – beszélgetésünk során több ízben jellemezte így az általa pásztorolt közösséget Ferenczy Miklós lelkész, aki gyülekezetéről legalább olyan büszke szeretettel mesélt, mint családjáról, három gyermekéről és három unokájáról. Adventi időszakban látogattunk el hozzá, és a templom melletti Fehér Galériában üldögélve – a falakon remekművek sorakoznak – tekintettük át a Kolozsváron ötödikként létrejött Pata utcai (hivatalos nevén Újalsóváros) egyházközség múltját és jelenét.

SÁNDOR BOGLÁRKA ÁGNES

Mindent örömmel fogadni

– Belváros, Alsóváros, Hídelve: ezek voltak Kolozsvár régi nagy gyülekezetei. A nagy szocialista iparosodással szükségessé vált a külvárosi gyülekezetek megalkulása, ötödikként jött létre a mi egyházközségünk. 1953-ban még itt volt a város vége. Akkoriban döntöttek el az itteni hóstátiak és iparosok, hogy közösen létrehoznak egy imaházat, amelyet 1954 novemberében szentelt fel Vásárhelyi János püspök. Az új imaház első lelkésze Kassay Géza volt 1971-ben bekövetkezett haláláig, majd meghívott lelkészként Adorjáni Albert szolgált itt 1977-ig. 1971-ben már 5600 lelket számláltak, a tömbházak építésével azonban ez a szám 7500-ra emelkedett. Ekkor kezdődött ebből a gyülekezetből két másiknak az önállóodása: egyik a Bulgáriatelep, ahol már régebben is létezett egy kis imaház, a másik pedig Kölesföld. 1977-ben ez a folyamat befejeződött, a Pata utca maradt 3600 lélekkel. Azóta önálló ez a gyülekezet, amely magába foglalja a Györgyfalvi úttól a mostani Iulius Mallig terjedő városrészt. Ennek az a nagy előnye, hogy a legtávolabbi gyülekezeti tag is mindössze 500-600 méterre lakik a templomtól, tehát mindenkit könnyedén elérünk. A jövő egyházától nem azt kell várunk, hogy a tagjai eljőjenek hozzánk, és részt vegyenek az istentiszteleten, hanem az a fontos, hogy mi hogyan keressük meg a híveinket.

– Mikor és honnan került a Pata utcai gyülekezet élére?

– Éppen harminc évvel ezelőtt, advent második vasárnapján látogattak meg engem a megbízott presbiterek akkori szolgálati helyemen, Pustakamaráson, hogy meghívjanak ebbe a gyülekezetbe. 1982 májusától szolgálom itt. Az itt töltött évek nem csak a magam lelkészi életében jelentenek sokat, hanem a gyülekezet és a presbi-

térium számára is, hiszen közös a munkánk. Nagyon lényeges, hogy milyen munkatársakat találunk, és hogyan tudjuk őket bevonni a gyülekezet építésébe. Úgy érzem, nekem ez sikerült, ennek pedig az a titka, hogy lelkészi szolgálomat a Mezőségen kezdtem. Hat éven át jártam a szórványvidéket, ott tanultam meg mindent örömmel fogadni, mindenért hálásnak lenni, mert azok az emberek mindig mindenért nagyon hálásak voltak, nagyon várták a szolgálatot. Ez sok esetben akár 20 km gyaloglást is jelentett, én mégis azt mondom: a legszebb éveimet töltöttem Pustakamaráson, ott született mindhárom gyermekünk, és életre szóló kapcsolatok szövődtek az ottaniakkal. Ma is úgy megyek oda, mintha hazamennék.

Gyülekezeti ház, torony, templom, kolozsi „nyaraló” – önerőből

– Hogyan kezdődött az itteni szolgálata?

– A 80-as évek nagyon nehezek voltak: 1986-ban államosították a parókiát. Ekkor a gyülekezet saját erejéből megvásárolt egy családi házat, azóta is ez a lelkészi lakás. Ez volt az első nagyobb befektetésünk, aztán következett 1989, amikor az imaházat is államosítani akarták. Szerencsére az akkori presbitérium is nagyon összetartó volt, mellém állt és támogatott, és végül ezt sikerült elkerülni, de akkor derült ki, hogy lelkészlelkészim mulasztása miatt nem telekelték az ingatlant. Elég hosszú időnek kellett eltelnie, amíg megérezték az építés, bővítés gondolata. Végül megkaptunk ugyan az átépítési engedélyt, de mivel nem hagyták jóvá, hogy oldalra bővítsünk, maradt a lefelé és felfelé való terjeszkedés lehetősége. Lefelé kis gyülekezeti termet alakítottunk ki az alagsorban 50 nap alatt, majd 150 munkanap alatt tudtuk átépíteni az egykori imaházat 350 férőhelyes templommá. Hívó, áldozatkész ez a gyülekezet: nem külföldi támo-

gatásból, hanem saját erőből valósítottunk meg mindent. Mi nagyon kevés külföldi támogatást kaptunk, a gyülekezet rájött arra, hogy ha magunknak építünk, és ezért áldozatot is hozunk, annak sokkal jobban tudunk örvendeni, mintha adományban kapnánk. A templomot 2000-ben szenteltük újra, akkor kapta a Fehér templom nevet, mivel kívül-belül hófehér, a gyülekezeti terem is így lett Fehér Galéria. A Jelenések könyvében fehér ruhába öltözöttekről beszél a látók, akik a nyomorúságból jönnek, de megfehéřítették ruhájukat a bárány vérében: ez emlékeztet minket arra, hogy talán sokszor nyomorúsággal jövünk ide, de itt van Valaki, Aki mindig vár, és meg akar szabadítani minden nehézségtől.

2003-ban megkaptuk az engedélyt a torony és egy gyülekezeti ház építésére. Hat hónap alatt építettük fel, szintén saját erőből. Magába foglalja a hivatalt, a gyülekezeti termet mellékhelyiséggel, az emeleten a lelkészi irodát, vendégszobát és teljesen bebútorozott segédlelkészi lakást. 2005 novemberében háláadó istentisztelet keretében, a budai Szilágyi Dezső téri testvérgyülekezet látogatásával egybekötve, lelkésziük, Illés Dávid szolgálataival szenteltük fel a termet, és hogy ez mennyire vált hasznossá, azt igazán a gyülekezeti életben tudjuk felmérni. Itt tartjuk a bibliórákat, presbitéri gyűléseket, nőszövetségi tevékenységeket, vallásórát, emellett azonban rendszeresen időszakos kiállításokat is szervezünk. Az első perctől úgy terveztük a presbitériummal, hogy a gyülekezet is használhassa a termet: a kereszteléseink 80 százalékának az ünnepi ebédjét itt szervezzük, babzsúroknak, vendiák-találkozóknak is otthont adunk.

Otthon lenni a gyülekezetben

– Mi ennek a gyülekezetnek a sajátossága?

– Ebben a gyülekezetben otthon érzik magukat az emberek: akár istentiszteleten, akár ebben a gyülekezeti teremben. Olyan közösséget akartunk teremteni, ahol a templomban és otthon is jelen van az evangélium. Hiszem, hogy mi nagy család vagyunk, és ennek megtartását is meg tudjuk valósítani. Ennek elősegítésére nemrég Kolozson családi házat vásároltunk, amelyből gyülekezeti központot építettünk ki, jelenleg öt éves építkezési program közepén vagyunk. A ház már lakható és kényelmes, de további munkálatok is várnak még ránk ahhoz, hogy családok, csoportok számára közösségépítő teret biztosíthassunk ott. Az Úristen csodája, hogy annyi mindent meg tudunk valósítani. Mi csak eszközök maradtunk, akik sok mindent vállaltunk és akartunk. Visszagondolva azt mondom: mindezt egy olyan gyülekezettel valósítottuk meg, amely megérezte, hogy ha közösségünk van egymással, akkor közösségünk van Istennel is. A szeretetközösségből pedig nem hiányozhat az, amit Pál apostol mond a római-



Ferenczy Miklós „életreceptje”: hit, hűség, hála, humor

akhoz írott levélben: az erős az erőtelem gyengeségét hordozza. Azt hiszem, kolozsvári viszonylatban el tudom mondani, hogy ez az egyik olyan gyülekezet, amely mindig tudatosan fordul a gyengébbek felé, és nem csupán imádsággal támogatja őket, hanem határozott anyagi segítséggel is.

Már a 80-as években is az volt a gyakorlatunk, hogy karácsonykor, húsvétkor és nyáron a székelykeresztúri árvaházból kb. 20-25 gyereket láttunk vendégül családoknál. Ez mindig csodálatos módon megmozgatta a gyülekezetet. Adventkor mindig kitesszük a templomban a piros csizmákat, ezekről mindenki tudja, hogy a gyermekek és rászoruló perselye, és sok esetben ebben vannak a nagyobb adományok. Akkor teljes az életünk, és akkor tudunk örvendeni, ha nem kapni, hanem adni akarunk, és adni tudunk. Azon túl, hogy Magyarországon van három testvérgyülekezetünk (a budai, a dunaharaszti, illetve a debreceni Alsó-Felsőjózsa Gyülekezet), amire igazán büszkék vagyunk, az, hogy testvérgyülekezetünk a pustakamarási, a sztánai, a kidei, a moci és a madarasi fekete gyülekezet, akiket rendszeresen igyekszünk segíteni, kölcsönösen látogatjuk egymást.

Azt szoktam mondani, hogy az életünkhöz több H betűs szóra van szükségünk. Egyik a hit, mert az hozzátartozik az életünkhöz, hiszen aki Isten elé akar állni, annak hinnie kell, hogy van, és megjutalmaz, mint olvassuk a zsidókhöz írt levélben. A másik a hűség, mert erre int a Jelenések könyvében az ige: légy hív mindhalálig, és neked adom az élet koronáját. Aztán jön a hála, mert a zsoltaros szerint hálával áldozzál és teljesítsd a Felségesnek tett fogadásaidat, mert aki hálával áldoz, az dicsőít Engem. A negyedik pedig a humor, mert a múlt rendszerben sok mindent csak humorosan lehetett elfogadni, de ez mindenképp hozzá kell hogy tartozzon az életünkhöz.

– Jelenleg számszerűen mekkora ez a gyülekezet?

– Az egykori nagy lélekszám mára sajnos 2000-re esett vissza, főleg azért, mert 25 év alatt másfélezerrel többet temettünk, mint kereszteltünk. Mégsem mondhatom, hogy idős gyülekezet a miénk, pedig Kolozsvár legrégebbi negyede a Györgyfalvi, és sokan elhunytak

már azok közül, akik valaha, amikor épült, fiatalon jöttek ide. De lelkes fiatal családok vannak, elég sok a gyermek és a konfirmándus ifjú. Egyik elégtelenem, hogy ma már azoknak a gyermekeiket konfirmálok, akiket idekerülve eskettem, majd újszülötteiket kereszteltem is. Kevés az a család, akiknek az életében valamilyen szolgálatot ne végeztem volna.

A gyülekezet több mint fele valamilyen formában eljut istentiszteletre. Tavaly a vasárnapi átlag 300 lélek volt, nagy ünnepeken ennek a kétszerese: húsvétkor például a betegekkel együtt 850-en éltek úrvacsorával. Ez nem jelenti azt, hogy elégedettek vagyunk. Hálások lehetünk, de a munkánkban áldás van, de mindig keressük az alkalmakat, amelyek által valóban meg tudjuk szólítani az embereket. Az idősök vasárnapján havonta egyszer kb. 25 idős gyülekezeti tagot látunk vendégül ebédre, ezt is szeretnénk ismét szokássá tenni.

Álmodtam, de nem álmodoztam

– Két fontos jubileum is közeledik az életében: lelkészi szolgálatainak 40., a Pata utcáinak pedig 30. évfordulója. Mit kívánna önmagának e kettős ünnepre?

– Visszatekintve nyugodt lélekkel el tudom mondani, hogy kudarcaim sosem voltak. Mindig tudtam, mit lehet megvalósítani: álmodtam, de nem álmodoztam. Sok mindent sikerült elérnem, e mögött azonban mindig ott állt a családom. Ha megkérdezték tőlem, mi a sorrend az életemben, azt feleltem: első a gyülekezet, aztán megint a gyülekezet, aztán a család. Megértő családom van, akik sosem sérelmezték, hogy esetleg karácsonykor várniuk kellett, hogy együtt tudjunk asztalhoz ülni, ezt azonban most kárpótólják a vasárnapok, amikor együtt lehetünk mindannyian. Jutalomként éltem meg, hogy ilyen családom és ilyen gyülekezetem lehetett, ez mindig erőt adott. Hiszem, hogy a gyülekezet és a munkatársaim ezentúl is mellettem lesznek, együtt sok mindent megvalósítunk, mindezt pedig egyedül Istennel és Istené, hiszen mind ez ideig megsegített, és hiszem: Ő tudja, mi az, amire szükségünk van.



Konfirmálásakor megtelik a templom népviseletbe öltözött ifjakkal

„Örülök annak, amit kaptam...”

Benedek Katalinnal életről, buszbalesetről, diakóniáról

A Kolozsvár Felsővárosi Egyházközség évek óta működteti az önkéntesek beteg gondozó szolgálatát, amelynek számos munkatársa segít a gyülekezet rászoruló betegein. Két hónapja új taggal bővült ez a csapat: Benedek Katalin okleveles egészségügyi asszisztens segítségét is kérheti, aki ingyenes vérnyomásmérésre, vércukormérésre, injekció beadásra, sebkezelésre, tanácsadásra, utókezelésre szorul.

DÉZSI ILDIKÓ

Katalin üdítő jelenség, egy életen át ápolta betegeit előbb kórházi nővérként, később házi orvosi asszisztensként. Foglalkozásából és természetéből adódóan gondos figyelemmel, türelemmel és hozzáértéssel végzi önként vállalt feladatát, mert úgy érzi, ezzel tartozik Istennek mindazért a sok jóért, amit az élete során kapott. Autóbaleset következtében fel kellett adnia egész addigi megszokott életét, vallomása szerint „útkezeszteszítéshez” érkezett akkor, de ma már teljesen elégedett életével, ami a segítség és hálaadás jegyében telik.

– Édesapám szerette volna, hogy gyógyszerész legyek, én pedig tanítani szerettem volna, de osztályellenségnek számítottam, ezért ez nem volt megengedve abban az időszakban, így hát elvégeztem az egészségügyi szakiskolát Nagyváradon – meséli Katalin, amikor rákérdezek, hogyan került kapcsolatba a beteggondozással. – Ott is tulajdonképpen hátat fordítottak az első felvételinél, másodsorú vizont úgy felkészültem, hogy azt kérdezték, miért nem megyek egyetemre – beszélt a nehézségekről. Miután befejezte a szakiskolát, gyermekosztályon szeretett volna dolgozni, de azt sem engedték meg neki, így került a nagyváradi neurológiára, neuropszichiátriára, ahol az igazgató ugyan román ember volt, de nagyon megbecsülte a magyar lányok munkáját, és bármilyen problémával fordulhattak hozzá. – Eljöttek a nehéz évek, amikor közölték velünk, hogy ha nem tetszik valami, akkor fogjuk a cökmőkunkat és menjünk, ekkor már az igazgató sem tudott segíteni – mondta Katalin, aki 1989 decemberében inkább Magyarországot választotta, hogy gyermekének ne kelljen mindazt átélnie, amit neki.

– Számos meghökkentéssel találkoztam az anyaországban, amikor az erdélyi magyarokat megkülönböztették az ott születettektől, de persze ez nem általános jelenség. Budapesten a Petőfi Sándor Kórház baleseti sebészetén dolgoztam, ahol az egyik professzor ragasztotta rám a román lány kímélt, de találkoztam olyan emberekkel is, akik alig pár osztályt végeztek, mégis nagyfokú tolerancia és emberbaráti szeretet jellemezte őket – mesélte. – Később az országos idegsebészet teljesen más dolgokkal találkozottam: baleseti sérültek, borszító szenvedések, életmentő műtétek, előfordult, hogy 20-30 évesek érkeztek hozzánk bármiféle panasz nélkül, és kiderült, hogy gyógyíthatatlan daganatos betegségben szenvednek. Kegyetlen helyzetek ezek – beszélt az idegsebészet elöltött évekről. – Olyan változások következtek be Magyarországon is, hogy mikor éjszaka behozták a

frissen műtött beteget – holott egyszerű orvoscsapattal dolgoztam –, szembesülnöm kellett azzal, hogy nem tudok segíteni, mert nem áll rendelkezésemre oxigénmaszk vagy egyéb eszköz. Miután ez sorozatosan előfordult, eldöntöttem, inkább másik munkahely után nézek – mondta az ápolónő, aki ezt követően házi orvosi rendelőben talált állást.

– Nagyon nehéz volt megszokni a házi orvosi rendelő nyugodtságát, mert az előző munkahelyeimen állandó pörgés volt, nem volt idő olvasni, de sokszor még teát sem főzhettem magamnak. A kórházban folyamatosan figyelni kellett, főleg a frissen műtött betegekre, de nagyon szerettem, mert mindig új dolgokkal találkoztam, és mindig tudtam segíteni. Nagyon szép és érdekes munka ez máskülönben, ha megvannak a megfelelő kö-

a szomszédok is segítettek, de többnyire fizetnem kellett a segítségért – mondta.

– Egyszer azt álmodtam, hogy a román tengerparton sétálok. Akkor értettem meg, hogy ez jelenti a megoldást a problémámra. Két nyarat töltöttem Kostancán azzal, hogy minden hajnalban a tengerpart bordázott homokján sétálgattam. A finom talpmasszázsok meglelt az eredménye, és a rendszeres tengerparti séta is jó hatással volt, annyira rendbe jöttem, hogy el tudom látni magam – részletezte gyógyulásának történetét Katalin, aki 2009-ben Kolozsvárra költözött, ahol közben fia is letelepedett.

Kötelességének érzi segíteni a rászorulókat, ezért jelezte idén ősszel a felsővárosi egyházközségnek, hogy a betegek rendelkezésére áll.

– Igényeltek már injekciót, medencecsonttörés miatt nehezen mozgó személy esetében tanácsadást. Fordult hozzám már kétségbeesett férj felesége súlyos állapota miatt, máskor egy autóbaleset áldozata hosszadalmas utógondozást igényel. Előfordult kérés,



„Gondoskodással tartozom a sok jóért, amit életemben kaptam”

rülmények hozzá – beszélt a munkahelyváltásról Katalin.

Éppen vérvétel miatt ment munkába az örökös nővér 2007. július 27-én, amikor egy luxus sportautó miatt fékezett az autóbussz, amelynek – leszálláshoz készülődve – az ajtajában állt. – Épp leszállni készültem, és hiába kapaszkodtam, nagyon sokan rám zuhantak – mesélte. Súlyos válltörést szenvedett és a fogsora is megkárosodott, amikor egy nehéz csomag ráesett. Az orvos közölte vele, hogy teljesen fel kell adnia addigi megszokott életét, amit akkor zúgólódva vett tudomásul, de idővel megértette és elfogadta a helyzetet. 2008 tavaszáig egyik műtét a másikat követte. Válltörését három műtéttel hozták helyre: drótozták, majd csavarozták a vállcsontját, az utolsó műtéténél pedig kivették a csavarokat. A fogsorát sikerült a biztosítótól kapott pénzből rendbe tételnie. Hosszadalmas felépülése során magára maradt barátai „elfogytak”, de vallomása szerint egy-két segítő kéz mindig akadt körülötte. – Nem tudtam gondoskodni magamról, nem tudtam emelni,

amit vissza kellett utasítanom, mert műtét utáni szálak kiszédéséhez nincsenek steril műszereim. Ha orvosi konzultációra van szükség, bármikor kereshetjük Kis Éva házi orvost, aki szintén a beteggondozó szolgálat tagja. Vasárnap ientiszteleteket követően is igényelhető a segítsége, de házhoz is megy – beszélt az elmúlt két hónap eseteiről Katalin.

– Rendszeresen imádkoztam, és arra kértem Isten, segítsen nekem abban, hogy egyszer én is tudjak másokon segíteni. Emellett azért is fohászoltam, hogy a fiammal találkozhatok, mert akkor éppen nem volt a közlemben – mesélt a válságos időszakról Katalin. – Találkoztam a fiammal, és a műtétek is sikerültek, olyan orvos kezébe kerültem, aki nagyon sokat segített. Végül minden szépen kialakult, persze nem egyik napról a másikra, mert volt, mikor éjszakán át nem tudtam aludni a fájdalom miatt. Ma már elégedett vagyok, örülök annak, amit kaptam, és megköszönöm, mert sok mindenről megértettem, hogy miért történt...

Cselekvőképes, önálló presbitériumokat Országos presbiterszövetség alakul?

„Legeltesse az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömet; sem nem rút nyereszkeskedésből, hanem jó indulattal; sem nem úgy, hogy uralkodjatok a gyülekezeteken, hanem mint példányképei a nyájának.”

1Péter 5,2–3

■ Eredményesebb szolgálatra képes, önállóbb, cselekvőképes presbitériumokká építkezne a református egyház munkatársai, ezen dolgoznak célzatosan immár közel három éve: az Erdélyi Református Egyházkerület Presbitéri Szövetségének (EREPSZ) célja összefogni, ezáltal hatékonyabbá tenni az egyházkerület mintegy tízezer presbitereinek tevékenységét. Az összehangolt, egymásból építkező munka nélkülözhetetlen: az élő egyház megteremtéséhez a lelkipásztorok és a gondnoknak hitben jól felkészített, egyházi törvényeket ismerő és betartó munkatársakra – presbiterekre – van szüksége. Szándékuk az egészséges erdélyi szövetség létrehozása, a két – erdélyi és királyhágómelléki – református egyházkerület presbitéri szövetségeinek egyesítésével.

Kós Károly zoltárt énekel a kalotaszegiekkel

A reformáció gondolatát a felvilágosult és tanult nemesek, gazdag földesurak terjesztették: a tehetséges fiatalokat külföldön taníttatták, Bibliákat nyomtattak és terjesztettek, lelkipásztorokat alkalmaztak és gondoskodtak megélhetésükről. Ők tartották fenn a reformációt az ellenreformáció idején. Később a jogállam vallási kérdésekkel is foglalkozott. 1848 után magas rangú vezetők álltak egyházunk élén (például gróf Tisza István). Trianon után Erdélyben minden egyházépítő feladatot és a hívek pásztorlását a lelkipásztorok kellett elvégeznie az értelmiséggel együtt. A XX. században egyházunk nagy károkat szenvedett, de mindig akadtak olyan presbiterek, gondnokok, akik nem hagyták el református népünket. Gondoljunk Kós Károlyra, aki télvíz idején meglátogatta Kalotaszeg falvait, s ahol nem volt lelkipásztor, ott Bibliát olvasott és zoltárokat énekel a hívekkel.

Az 1948-as tanügyi reform megszüntette a hitoktatást az iskolákban. Az államhatalom bomlasztó hatást gyakorolt az egyházra. Megjelentek a rendszer által beépített presbiterek és a kommunizmus eszméje, az ateizmus megtette a maga hatását az emberek lelkében. A lelkipásztor egyedül intézkedett, vállalva a felelősséget, és ez a „mindent nekem kell elvégezniem” tudat öröklődött, megrogzódott és hat ma is.

Külső után jöjjön a belső építkezés

A 89-es fordulat addig ismeretlen, sajtóságos helyzet elé állította a mi egyházunkat is. A kommunizmus szorításából való szabadulás szabadságba csapott át. Úgy véljük, hogy mindent szabad, s mindent saját

belátásunk szerint tehetünk. Az elmúlt esztendőben látványos külső építkezéseknek voltunk tanúi és résztvevői. Isten kegyelméből a hívek fáradságot nem ismerő munkája és a külföldi testvérek önzetlen segítségével nagyon sok templom, szeretetház, parókia stb. épült. Most következnie kell a belső építés, építkezés folyamatának. E belső (lelki) építkezés mozgatórugójának a lelkipásztor és a gondnok mellett a presbitériumnak kell lennie.

Az egyházi életben zajló nőszövetségi, ifjúsági, diakóniai, énekkari tevékenységek mind egy-egy program alapján szerveződnek a lelkipásztor, gondnok, karvezető és presbiterek irányításával. Sajnos, a presbitériumok még nem elég önállóak és cselekvőképesek, pedig az erdélyi egyházkerület közel tízezer presbitere óriási erőforrás, melynek az egyház külső-belső építését szolgáló vezetőerővé kell válnia. A presbitérium ereje nemcsak tagjainak számában rejlik, hanem a presbiterek hozzáállásában és hitbeli bizonyosságában is. A presbitériumot önfegyelmzésnek is kell jellemeznie, anélkül nem lehet építő tevékenységet folytatni.

Magyarországi együttműködés

A fentebb említett gondolatok, tények tették szükségessé az EREPSZ létrehozását, amire 2008. május 17-én a marosvásárhelyi Vártemplomban sor került, és tevékenységének szabályozását a Szervezeti Szabályzat által, amelyet a 2011. július 5-6-án Brassóban tartott Egyházkerületi Közgyűlés jóváhagyott. Bízunk benne, hogy Isten segít majd a fentebb említettek megvalósításában. E cél érdekében igyekezünk találkozót, konferenciákat, látogatásokat szervezni.

Az egyházmegyéken belüli tevékenység keretében körzetesítették az egyházmegyék területét, így könnyebbé vált az úgynevezett kiskörű konferenciák megtartása. Igyekezünk együttműködni a Magyarországi Presbitéri Szövetséggel, 2011. január 17-én Kolozsváron az EREPSZ és a Tiszántúli Református Egyházkerület Presbitéri Szövetsége együttműködési szándéknyilatkozatot írt alá. Az EREPSZ szoros kapcsolatot ápol a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbitéri Szövetségével (KREPSZ). 2011. augusztus 26-28-án a KREPSZ és az EREPSZ közös nagybányai konferenciáján László Kálmán, a KREPSZ elnöke javasolta a Romániai Országos Református Presbitéri Szövetség létrehozását, a két meglévő szabályzatból közös szabályzat készítését, amelyet majd a zsinat elfogadhat.

Balla Árpád,
az EREPSZ titkára

Nutellás makaróni és holland reformátusok

Egy csapatépítő kirándulás naplója

A hollandiai Zwolle testvérgyülekezet látta vendégül október második felében a Kolozsvár-Törökvágási Református Egyházközség elsősorban csapatépítés céljából kiutazó tíz munkatársát. A közös munkálkodás hatékonyabbá tétele érdekében a megfiatalodott munkatársi közösségben a belső kötelékek megerősödését kereső csapat emlékezetes betekintést nyert a holland reformátusok mindennapjaiba. Óvodát, iskolát, öregotthont, templomot látogattak, együtt éltek a vendéglátó családokkal – érdekes és építő volt meg tapasztalni, hogyan élnek hitközösségként, hogyan kezelik a különböző társadalmi jelenségeket Hollandiában.

■ A zwollei Plantagekerk református gyülekezetben ismerős, vendégszerető arcok fogadtak. A legapróbb részletekig megszervezték ottlétünket, semmit nem bízva a véletlenre.

Alighogy megszoktuk a holland levegőt, máris megadtott a lehetőség belekóstolni a helybéli szeretetszolgálatba. Alapítványt látogattunk meg, mely a rászoruló utcaembereknek és nyomorúságban sýnylódóknak próbál támaszt nyújtani.

Számunkra különös módon mindenekelőtt önkéntes munkatársakat keresnek – olyanokat, akik hajlandóak időt és energiát szánni felebarátjuk megsegítésére –, csak azután

„azonosítják a problémát”: kitakarítják és fertőtlenítik a lakást, bevásárolnak vagy egyszerűen csak szóba állnak azokkal az emberekkel, akik a magány és elhagyatottság érzése elhatalmasodott.

Egyedi élménynek számított az öregotthonban tett látogatásunk. Ami tájainkon inkább rémálomhoz hasonlít, Zwollében már-már luxus szálló. Az intézmény hatalmas épületgyűttesben foglal helyet. Az ott élőknek lehetőségük van templomba, könyvtárba, fodrászüzletbe, szerencsejáték-terembe vagy fitnessre és gyógytornára járni – mindezt anélkül, hogy kilépnének a számukra

otthont adó biztonságos környezetből.

A fiatalabb korosztály életébe az óvodába, keresztyén iskolába nyertünk betekintést. A nap imádsággal kezdődött. A tanítónő különösen odafigyelt a gyermekek imakívánásaira, és azt befoglalta az általa megfogalmazott fohászba, vagy maguk a gyermekek imádkoztak. Így a holland gyermek már kiskorától hozzászokik a szabad imádság gyakorlásához, ami igen fontos! Még egy lényeges apróság tűnt fel: nem láttuk a folyamatos fegyelmézést a tanító részéről, amihez itthon hozzászoktunk. Látszólag semmi nem volt kötelező, de a gyermek tudta, hogy tetteiért felelősséggel tartozik. Érdekes: a tankönyveket az iskola saját tanári kara dolgozta ki.

Vasárnap délelőtt Bibza Gábor lelkipásztorunk magyar nyelvű igehirdetését hallgathatták a Plantagekerk református hívei. A tolmácsolást Hannie Hermán Moster biztosította, így mindenki számára érthetővé vált Isten üzenete. A megjelentek 85–90 százaléka ifjak és fiatal családok alkották – felemelő volt megtapasztalni, hogy a jövő nemzedékének fontos Isten beszéde, erre a szilárd fundamentumra építik életüket. Végezetül rövid éneklési szolgálatunkkal leptük meg a jelenlévőket. Délután a De Fontein nevű szomszédos református templomban istentisztelet keretében szeretettel köszöntöttek, s annak érdekében, hogy a helyieknek könnyebb legyen betárolniuk a földgömbön Romániát, olyan térképet vetítettek ki, ahol Besszarabia, illetve Moldova Köztársaság is az ország részét képezte, keleten pedig a Szovjetunió határolta államunkat. Természetesen ez



Isten minket a Törökvágási Református Egyházközségbe rendelt

ott senkinek nem tűnt fel, de mi jól kuncogtunk, látva ezt az „érdekes” Romániát.

A beszélgetések során kiderült, hogy a presbitériumot ütőképes, fiatal csapat alkotja, az átlagéletkor 30–32 év körüli. A kimondottan önkéntességként elképzelt diakóniai munkához a családlátogatás, beszélgetés, különböző szociális tevékenységek tartoznak. A kateoktatás hatéves rendszerben zajlik, aminek nagyon is természetes – mifelénk gyakran még a két éves felkészítő miatt is óbégatnak a családok.

Oly nagy a különbség a hazai és a holland társadalom között, hogy aki ott él, képtelen belelátni és átérezni azt, amivel nekünk itt napról napra meg kell küzdenünk. Nem mintha nem akarnák megérteni a helyzetünket, hanem azért, mert lehetetlen áthidalni a Kelet- és Nyugat-Európa közötti több évtizedes eltolódást. Ráadásul az, hogy mi Erdélyben kétszeres – nemzeti és vallási – kisebbségben élünk, lehetetlenné teszi a hollandnak létünk akár részleges átérzését.

Közös élményeink, az, hogy együtt lehettünk szemtanúi annak, ahogyan nyugati református testvéreink megélik hitüket, és gyakorolják a szeretetszolgálatot, és hogy nyolc napon át szinte folyamatosan egymás társaságát élvezhettük, meghozta a várt eredményt: összekovacsoltunk, jobban megismertük egymást, megszilárdultak a bizalmi kötelékek, és most már készen állunk közösen tenni valamit rászoruló ember társunkért. Bizonyára mindnyájunknak hiányozni fog a hollandiai csokireszelékes margarinos kenyér vagy a nutellás makaróni, de Isten minket a Kolozsvár-Törökvágási Református Egyházközségbe rendelt, és itt kell küldetésünknek eleget tennünk.

Az Úr áldása legyen munkánkon, ő adjon erőt és kitaratást, hogy a bennünk lévő lendület semmiképpen ne landadjon, hanem egyre inkább a szeretet legyen az, ami meghatározza szolgálatunkat és egész életünket.

Cseh Zoltán

VI. éves teológiai hallgató

ÖKUMENIKUS IMAHÉT A KRISZTUS-HÍVŐK EGYSÉGÉERT

■ Imahetet tartanak 2012. január 15. és 22. között a világ keresztyén egyházai közül azok, amelyek csatlakoztak az ökumenikus mozgalomhoz. Ebben az időszakban a napi templomi igehirdetés a világon mindenhol azonos alapige szerint történik. Az imahét vezéregéje: „...mindnyájan el fogunk változni” (1Kor 15,51). Az imahét alapigéit az alábbiakban olvashatják: 1. nap: A szolgáló Krisztus átfomál, alapige: *Az Emberfia (...) azért jött (...), hogy ő szolgáljon.* (Mk 10,45); 2. nap: Az Úrra való csendes várakozás átfomál, alapige: *Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot.* (Mt 3,15); 3. nap: A szenvedő Szolga átfomál, alapige: *Krisztus is szenvedett értetek.* (1Pt 2,21); 4. nap: Az Úr gonosz feletti győzelme átfomál, alapige: *Győzd le a rosszat a jóval.* (Róm 12,21); 5. nap: A feltámadt Úr békessége átfomál, alapige: *Jézus megállt középen, és így szólt hozzájuk: „Békesség néktek!”* (Jn 20,19); 6. nap: Isten állhatatos szeretete átfomál, alapige: *Ez a győzelem, a mi hitünk.* (1Jn 5,4); 7. nap: A Jó Pásztor átfomál, alapige: *Legeltesd az én juhaimat!* (Jn 21,17); 8. nap: Krisztus uralma egyesít, alapige: *Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon.* (Jel 3,21)

Gyerekvár

Karácsonyi versek

Sok szép ünnep van, de egy sincs olyan, mint mikor a kis Jézus születik, s megváltóvá válik.

Angyalok ajka glóriázik, Mindenki azt éneklé: Dicsőség az Úrnak, Ki Jézust küldte megváltónak.

Ünnepeljétek e szép ünnepet, Az angyalok példáját követve Dicsítsetek karácsonyfát, S öleljétek meg egymást.

Gere Editke
IV. osztályos tanuló

A karácsony szép és szelíd, Jézus Krisztust ünnepeljük. Az angyalok röpködnek, Kívánságod megnézik, És megeshet, hogy elviszik. Jézus Krisztushoz elküldik, S ha jó gyerek vagy, még haza is viszik. A sok kisgyerek ajándékát megkapva örvendezik, Boldogan a kis Jézusnak megköszönik.

Nagy Lajos Henrik
VI. osztályos tanuló

A világ összes gyermeke

■ Ó, bárcsak minden gyermek ügyes, okos lehetne. Nem olyan, mint egyesek, akik rosszköndnek, verekednek és másokat bántanak. Habár jól meg gondolván, ha nem lennének rossz gyerekek a világon, akkor unalmas lenne az élet. Ezek a gyerekek teszik érdekessé, izgalmassá a mindennapjainkat. Azonban azt már túlzásnak tartom, hogy mindenkinek azon jár az esze, hogy milyen csínytevésel lépje meg társát, barátját. És sokszor láthatjuk azt, hogy ha valaki jó gyerek, akkor előbb-utóbb a barátai elcsábítják azzal, hogy nagyon jó rossz gyerekek lenni.

De nem szabad elfelejtenünk azokról a gyerekekről sem, akik szeretik szüleiket, szerények és szorgalmasak. Ezek a gyerekek boldogsággal tanulnak verseket, imádkoznak (már aki), és elfogadják azt, amit kapnak, legyen az akár az angváltól is.

Már többször észrevettem, hogy karácsony közeledtével még a rossz gyerekek is szorgalmasabbak, odafigyelők, de csak azért, hogy ők is kapjanak ajándékokat a Mikulástól vagy az angváltól. De sajnos ezt csak azért teszik, hogy vágyaikat beteljesítsék a várva várt karácsonyi angválka.

Olyan jó érzés, mikor a szereped után belépsz a házba, és látod a szép csillogó- villogó karácsonyfát, alatta sok ajándékkal. Ilyenkor úgy érezzük, hogy kívánságaink beteljesedtek.

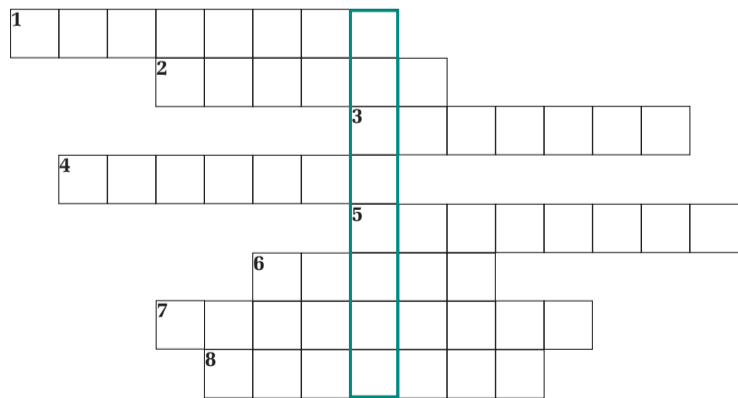
Kívánok mindenkinek Békés Boldog Karácsonyt!

András Noémi
VI. osztályos tanuló

Karácsony

■ A karácsony szó a latin „incarnatio”-ból ered, jelentése „újjászületés”. Minden évben december 24-én Jézus Krisztus születését ünnepeljük, ahogy ti szoktátok mondani, gyermekek, a születésnapját. Karácsonykor immár hagyományyá vált a fenyőfakészítés és az ajándékozás. Fenyőfát azért díszítünk, mert az újjászületést jelképezi. Ha a fények kigyúlnak, megjelennek a szép díszek, a világ körülöttünk elcsendesedik, és az emberek egymásra figyelnek. Az ajándékozás azt jelképezi, hogy Isten úgy szeretett minket, hogy megajándékozta a világot Fiával, Jézussal, a Megváltóval. E szeretetre emlékezünk minden évben szereteteinket megajándékozva.

Fejtsd meg a keresztrejtvényt, s megtudhatod, hogy nevezte az Úr angyala Jézust, amikor a pásztoroknak hírül adta a nagy örömet.



1. Hol született Jézus? 2. Kivel utazott Mária Betlehembe? 3. Melyik tartományból indult Betlehembe Mária és József? 4. Hol nőtt fel Jézus? 5. Ki volt Jézus korában az uralkodó császár? 6. Hogy hívták Jézus édesanyját? 7. Kik tanyáztak a mezőn Jézus születésekor? 8. Melyik király küldte a napkeleti bölcseket Jézushoz?

A Gyerekvárat összeállították a Kolozsvár-Törökvágási Egyházközség vallásánarai és a gyermekek.

„És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk.”

János 1,14